

Glæde

4. søndag i advent 2011 i Martinskirken og Gratiakirken. LGJ. Skriftlæsninger: Esajas 12. 2 Korintherbrev 1,18-22. Johannes 3,25-36. Salmer: 71 v.3-6 - 96 v2-3 – 225 - 936 i ”129 salmer”.

Johannesevangeliet 3,25-36

Nu kom Johannes' disciple i diskussion med en jøde om renselse, og de gik hen til Johannes og sagde: “Rabbi, han, som var hos dig på den anden side af Jordan, han, som du har vidnet om, han døber nu selv, og **alle kommer til ham.**” Johannes svarede: “**Et menneske kan ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen.** I kan selv bevidne, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt forud for ham. Den, der har bruden, er brudgom; men brudgommens ven, som står og lytter efter ham, fyldes med **glæde**, når han hører brudgommen komme. Det er **min glæde, og den er nu fuldkommen.** Han skal blive større, jeg skal blive mindre. Den, der kommer ovenfra, er over alle; den, der er af jorden, er jordisk og taler jordisk. Den, der kommer fra himlen, er over alle; hvad han har set og hørt, det vidner han om, og ingen tager imod hans vidnesbyrd. Den, der har taget imod hans vidnesbyrd, har dermed bekræftet, at Gud er sanddru; for ham, som Gud har udsendt, taler Guds ord; Gud giver jo ikke Ånden efter mål. Faderen elsker Sønnen, og alt har han lagt i hans hånd. Den, der tror på Sønnen, har evigt liv; den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham.

Evangeliet på fjerde søndag i advent handler om glæde: om den ufuldkomne glæde, som stammer fra os selv og andre mennesker, og den fuldkomne glæde, som vi får ved troen på Jesus Kristus.

Vi møder nogle af Johannes Døbers disciple. De var glade for deres mester, Johannes Døber, glade for at være hans disciple, og glade for dåben. Og det, man er glad for, er man også rede til at forsvare. Det var også det, de gjorde. Vi får at vide, at de diskuterede med en jøde om renselse. Og som Døberens disciple vidste de bedre end andre, hvad slags renselse, mennesker havde brug for, nemlig omvendelses-dåb til syndernes forladelse! Alligevel må de have været lidt usikre. Det mærker vi af deres spørgsmål: “Rabbi, han, som var hos dig på den anden side af Jordan, han, som du har vidnet om, han døber nu selv, og **alle kommer til ham.**”

”**Alle kommer til ham ...**” Det var et problem for dem. De havde det skidt med, at en anden Rabbi, - ”ham, som var hos dig på den anden side af Jordan” - fik flere og flere disciple, mens det gik tilbage for Johannes. Ønsket og længslen efter at blive flere og ikke færre, kender vi alle. Og det er et ønske, som Gud har givet os. For det ligger i missionens væsen. Det hører uløseligt sammen med at være kristen og at tro på Jesus Kristus. Det er et ønske, vi har fra ham. Jesus kaldte sine disciple – og kalder også os – til at forkynde om dåben og syndernes forladelse, så flere kommer til tro og bliver frelst! Men samtidig fortæller evangelierne også om, hvordan det også gik den anden vej. F.eks. ”*Han kom til sit eget – og hans egne tog ikke imod ham!*” (Joh 1). Og i kap. 6 fortælles, at Jesus engang spurgte sine disciple: *Vil I også forlade mig?* Og da svarede Peter: *Herre, hvor skulle vi da gå hen? Du har det evige livs ord. Og vi er kommet til tro på, at du er Kristus, den levende Guds søn.*

Så er det altså det, det handler om: At være hos Jesus Kristus, uanset om der er mange eller få i menigheden. Og dermed er det også sagt, at vi som disciple nogle gange kan opleve glæden ved at være mange, og at vi andre gange må undvære den glæde, - og alligevel være glade i Herren. Troens glæde er jo ikke afhængig af mennesker! Det gælder i begge tilfælde om, at kristen glæde ikke bygger på mennesker, hverken på spændende Johannes-døber skikkelser, eller på den sociale tryghed, som et kristent fællesskab også er. Hvis vi bygger på mennesker, er glæden ikke blot skrøbelig. Den er også ufuldkommen, og vil bedrage os. Og den vil slutte en dag.

Tænk på Johannes Døber selv. Han blev kastet i fængsel, fordi han prædikede Guds ord for kong Herodes. Og han blev halshugget. Og tænk på kristne i lande, hvor man forfølges på grund af sin tro. Her afsløres al den glæde, som bygger på mennesker som ufuldkommen. - Hvis vi gør vor kristne glæde afhængig af fremgang, ære og menneskeligt fællesskab, vil vi ikke kunne holde ud, når Herren tager os til side i ensomhed, eller når vi rammes af sygdom. Og hvad med at dø? Vil vi kunne bevare glæden på dødslejet? For i døden er det dig og Herren. Da må give slip på alt og alle, undtagen på Jesus Kristus. - Det må en kristen lære.

Verdens glæde kommer og går. Sådan er det i venskaber, ægteskaber, familieliv og menighedsliv. Overalt, hvor der er mennesker. Men den fuldkomne glæde varer ved. Den findes kun ét sted: hos Skaberen og

Frelseren – som er glædens kilde. Den får vi ved troen på Jesus Kristus!

Johannes' disciple var godt i gang med at opbygge deres identitet som "Johannes-disciple" og havde fået en ære i at tro, at både han og de selv var noget særligt. Det var begyndt at handle om deres ære og stolthed. – Og Johannes så det! - Sådan kan vi også opbygge vores identitet ud fra en bestemt gruppe af kristne – og ud fra nogle kristne ledere. Da er det, at vi skal lære det, som Johannes lærte sine disciple.

Johannes svarede sine disciple og sagde dem ligeud, at han ikke var hovedpersonen i deres liv. Det var derimod "*ham på den anden side af Jordan*". Han mindede dem om, hvad han tidligere havde forklaret dem: *I kan selv bevidne, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt forud for ham.* Så var Johannes altså en midlertidig person i deres liv. Udsendt forud for hovedpersonen. Derfor var det som det skal være, når alle kommer til Jesus, og når Jesus døbte flere og flere, og at alle kom til ham!

Døberen han forklarer videre og beroliger dem med at sige, at han faktisk har det godt – ja, at han er ufattelig glad over, at det går, som det går. Han sammenligner med glæden i forbindelse med et bryllup: *Den, der har bruden, er brudgom; men brudgommens ven, som står og lytter efter ham, fyldes med glæde, når han hører brudgommen komme. Det er min glæde, og den er nu fuldkommen. Han skal blive større, jeg skal blive mindre.* - Er det ikke befriende at høre! Her er en prædikant, som er på vej bort fra scenen ud i kulissen. Han er jo ikke brudgommen, men kun brudgommens ven. Og når mennesker bliver knyttet til Jesus Kristus, Guds søn, er opgaven løst. - Sådan var det at være profet. Sådan var det at være apostel. Og sådan er det at være præst. Derfor er der ingen konkurrence fra mennesker, når vi tjener med evangeliet. Vi er tjenere. Det gælder ikke blot præster, men alle disciple. Når du er Jesu discipel, er også hans tjener.

Når Jesus bliver stor for os, bliver glæden fuldkommen. Selvom vi mister gods, ære, barn og viv, vores trygge hus, faste arbejde, gode helbred og kære børn og ægtefælle, så har vi dog stadig Jesus Kristus. Men det betyder ikke, at glæden over alt det skabte er ubetydelig. Den betyder faktisk ufatteligt meget. For det er gaver fra vores Fader. Det er gaver, hvorigennem han fylder vore hjerter med glæde og så livet giver mening: Arbejde, familie, venskab, menighed, godt helbred. Vi kan jo ikke leve, hvis det tages fra os. Det er alt sammen ligesom julegaver. Julegaver fortæller om andres kærlighed til os. Sådan fortæller livets små og store gaver om Guds godhed mod os. Og at hans søn døde og opstod for os, bekræfter, at han ikke blot vil sørge for os her i livet, men også i døden og i det evige liv. Alt ægte i livet er gave. En ægte ven er en gave. Venskab bygger ikke på fortjeneste og er ingen handelsvare, men gave. Kærlighed er også en gave, når den er ægte. Johannes siger det sådan: *Et menneske kan slet ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen.* Du kan slet ikke tage noget af dig selv, hverken ære, velstand, helbred, tro eller venner, og slet ikke Guds venskab.

Det betyder, at hvis vi tilraner os noget her i livet og skraber til os på andres bekostning, da vil det aldrig blive vores. Det eneste vi får ud af det, er en kort lykke, ligesom tyven, der sidder med tyvekosterne. Men uanset hvad han bruger det stjalne til, må han en dag stå til regnskab. - Sådan må også vi stå til regnskab en dag for alt det, vi tilranede os på andres bekostning og på kærlighedens bekostning. Døberen siger det sådan: *Den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham.* Det er tunge ord!

Derfor skal vi ikke se misundeligt til andre. Enten har de det, de har, fra Gud, og er det, de er, fordi Gud har gjort dem til det. Og da må vi glæde os med dem. Eller også har de ære og velstand, fordi de tilraner sig det i vantro og uden at vise hensyn og kærlighed i hverdagen. Og da er de heller ikke at misunde. For den Almægtige vil opspore dem og dømme dem, når det er tid.

Derfor er det Johannes højeste mål for sin tjeneste og sit liv, at mennesker ser, hvem Sønnen er, og tror på, hvad han har gjort for dem. *for ham, som Gud har udsendt, taler Guds ord; Faderen elsker Sønnen, og alt har han lagt i hans hånd.* Den vigtigste person i vores liv ikke er os selv eller mennesker, vi sætter højt, men Jesus Kristus, Guds Søn. Og tænk! Alt – dvs. også alt i vores liv – er lagt i hans hænder. Det er den store glæde. - Det er en grundlov i kærlighedens rige, at man blive stor, når man bliver lille, og at man skal være lille og ubetydelig, for at kunne udføre noget stort. Det vil ganske vist ikke bringe os selv ære og anseelse. Men det vil – som Johannes Døber bevidner for os – give os ægte glæde, trosglæde, som giver os udholdenhed til at klare både medgang og modgang.

Herren give os alle del i den store glæde, som forkynder for os igen denne jul: at Jesus Kristus er kommet til os og er vores Frelser. Amen.